

MADISON KATE #1

#HATE
GYÜLÖLET

MADISON KATE #1

#KATE
GYÜLÖLET

T A T E
J A M E S

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja:
Tate James: *Hate – Madison Kate #1*
First published in 2020

FORDÍTOTTA
Ladányi Klára

SZERKESZTETTE
Bartók Flóra

EREDETI BORÍTÓTERV
Tamara Kokic

A BORÍTÓT AZ EREDETI ALAPJÁN TERVEZTE
Booksy

BORÍTÓFOTÓ
Michelle Lancaster

ISBN 978-963-636-275-1

Minden jog fenntartva

© Tate James 2020
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Ladányi Klára 2024

*Megan D'Athnek és az ő gyönyörű kisfiának,
Archernek*

1. FEJEZET

Nem kellene itt lennem.

Ha az apám tudná...

De akkor is vállaltam volna a kockázatot, hogy láthassam ezt a harcot. Ezt a *harcot*.

Bömbölt a zene a mellettem álló hangszóróból, a tömeg pedig egyre hangosabbá és türelmetlenebbé vált. Adrenalin lüktetett az ereimben, olyan szintre tornázva ezzel az izgatottságomat, hogy alig bírtam nyugton maradni. Enyhén rugózni kezdtem, nehogy sikítsak, elájuljak vagy hasonlók.

Vigyorra húzódott a szám, és az ismerős dallam ütemére bólogattam.

– Elég klisés választás, de lehetett volna rosszabb is – motyogtam az orrom alatt. A Drowning Pool *Bodies* című száma tovább dübörgött, én pedig lábujjhegyre álltam, hogy egy pillanatra megláthassam az egyik okot, amiért ellógtunk a béna halloweeni bulinkról.

– MK, ezt nem értem – nyafogott mellettem a legjobb barátnőm, Bree. A fülére szorította a kezét, finom arcvo-

násait pedig fájdalmas grimasz torzította el. – Miért vagyunk itt egyáltalán? Annyira messze van ez a hely a mi környékünkötől, hogy az már rémisztő. Mármost, konkrétan ijesztő. *Mehetnénk* már?

– Micsoda? – kiáltottam fel összehúzott szemöldökkel, és azt gondoltam, biztosan rosszul hallottam. – Nem mehetünk el most, a harc még el sem kezdődött! – Kiabálnom kellett, hogy meghalljon, őt pedig újra kirázta a hideg. Nem csoda. A főként (nagydarab) férfiakból álló tömegben Breevel nulla esélyünk volt, hogy egyáltalán az oktagont, a nyolcszögletű ketrecet lássuk, nemhogy a harcosokat. Illetve, hogy őszinte legyek, konkrétan egy harcost. Ezért felmáztunk az egyik hatalmas ipari generátor tetejére, hogy jobban lássunk. Az általunk választott gépezeten egészen véletlenül egy hangszóró is állt, az abból kiáramló zenétől majdhogynem megsüketültünk.

– Édes, már bő egy órája itt vagyunk – panaszkodott Bree. – Fáradt vagyok, ráadásul józan, fáj a lábam, és izzadok, mint a ló. *Kérlek*, menjünk! – Megpróbálta rám mereszteni a szemét, de az összhatást elrontotta az arcára rajzolt cicaorr és -bajusz. A seggéhez rögzített bolyhos farkincáról nem is beszélve.

Nem mintha én bármit szólhattam volna. Egy „szexi” boszjelmezt viseltem, de én legalább megszabadultam a süvegemtől. Így most egy kurvás fekete csipke miniruhát és magas sarkú bőrcsizmát viseltem.

Október harmincegyediké volt, elmúlt éjfél, nekünk pedig a barátnőnknel, Veronicánál kellett volna lennünk a minden évben megrendezett halloweeni buliban. Csak-

hogy Breevel úgy döntöttünk, inkább kisurranunk a partiról, hogy megnézzünk egy nagyon is illegális MMA-mérkőzést. Ráadásul a harcot egy rég elhagyatott vidámpark, a Nevető Bohóc cirkuszi sátrában tartották.

Mintha nem lenne fényévekkel jobb így eltölteni az estét, mint hogy rád hajtson egy Rolexet viselő fiú, hogy aztán három egész percet vele tölts a Bentley-je hátsó ülésén.

Igen, Veronica bulijai nagyjából mind ugyanúgy végződtek, és nekem elegendő volt belőlük.

– Bree, nem kényszerítettelek, hogy gyere – mondtam. Idegesített a szekálása. – Te *akartál* jönni. Emlékszel?

Felháborodva tátotta el a száját.

– Na igen, de azért, hogy ne raboljanak ki, gyilkoljanak meg, vagy ilyenek, miközben keresztülstoppolsz a határon! MK, megmentettem a csinos kis seggedet, és ezt te is tudod.

Megforgattam a szememet a drámaiságán.

– Uberrel jöttem volna, nem stoppal! Nyugat-Shadow Grove meg nem éppen a pokol bugyrainak egyike.

Bree szeme elkerekedett, ahogy a mérkőzések miatt összegyűlt tömegre nézett.

– Akár az is lehetne. Tudod te, hányan halnak meg Nyugat-Shadow Grove-ban *naponta*?

Összehúztam a szememet, és rákontráztam a kérdésére.

– Tényleg nem tudom. Hányan?

– Én sem tudom – vallotta be –, de sokan. – Biccengett, mintha ettől meggyőzőbb lett volna a kijelentése, én pedig felnevettem.

Bármit tervezett még mondani, hogy rávegyen a távozásra, azt elfojtotta a kommentátor hangja. Egy pillanat alatt elterelődött a figyelmem Breeről, és a nyakamat nyújtogattam az oktagon felé. Még a generátoron állva is elég messze voltunk, a kilátás pedig szar volt.

Az izgalmam a tetőfokára hágott, pezsgőként bugyogott túl bennem, miközben az izzadt kezemmel belemarkoltam a ruhám ruganyos anyagába. A kommentátor most a harcos paramétereit sorolta.

Százkilencvenhárom centiméter, kilencvenegy kilogramm, huszonhárom győzelem, zéró döntetlen, zéró vereség.

Zéró vereség. Ez a pasas rohadtul a kevert harcművészetre született!

Ez nem egy hivatalos összecsapás volt, épp ellenkezőleg. Úgyhogy ennél többet nem is mondtak. Nem említették a korát, a szülővárosát, az edzőtermét... semmit. Még a nevét sem. Csupán...

– ...kérem, tapsolják meg – a kommentátor drámai szünetet tartott, ami teljesen felajzotta a tömeget – ...a titokzatos, a veretlen *Íjászt!* – ordította a harcos becenevét, mire a nézők teljesen elveszítették az eszüket. Beleértve engem is.

Az I Prevail *Paranoid* című dala szólt a mellettünk álló hangszóróból, és mire a magas, kapucnis alak keresztülvágott a tömegen a csapatával körülvéve, a torkom kiszáradt és kapart a kiabálástól. Még ebből a távolságból is beleremegtem a várakozásba, és elképzeltem, milyen lehet megmászni őt, akár egy hegyet. Meztelenül.

– Van egy olyan tippem, hogy ezért jöttünk – mondta Bree száraz hangon az orrát ráncolva, amitől a cicabajusza megrándult. A külseje nem volt annyira abszurd, mivel a nézők java része is valamiféle halloweeni jelmezt viselt. Még a harcosokon is teljes arcot eltakaró maszk volt ma este, a kommentátor pedig Kaszásnak öltözött.

– Tudod, hogy így van – vágtam vissza, a szememet le sem véve az oktagonról. Szinte pislogni sem mertem, nehogy lemaradjak valamiről.

Az egyik csapattársa, egy kissé alacsonyabb, de hasonló testalkatú pasi, aki mélyen az arcába húzta a baseballsapkáját, levette a versenyző válláról a köpenyt, mire elakadt a lélegzetem. A srác hátának minden négyzetcentiméterét tetoválás fedte. Túl messze voltunk ahhoz, hogy a részleteket kivehessük, de tudtam (mert szinte már betegesen követtem), hogy a legnagyobb tetkó egy lenyilazott, geometrikus szarvast ábrázolt. Innen kapta a becenevét. A szarvas a csillagjegyét szimbolizálta, a nyilast. Innen az Íjász.

– Hű, basszus! – kapott levegő után Bree, nekem pedig rá sem kellett néznem ahhoz, hogy tudjam, hirtelen megkedvelte a kevert harcművészetet.

– Azt mondják, a UFC-be is be akarják venni őt – fecegetem –, de kikötötték, hogy akkor teljesen le kell állnia az illegális mérkőzésekkel, ő meg állítólag megmondta nekik, hova dughatják fel.

Bree elismerően hümmögött, de ahogy ismertem, azt sem tudta, hogy a UFC a ketrecharcos bajnokságot jelenti,

azt meg végképp nem, micsoda elképesztő eredmény ez egy fiatal harcos számára.

– Sss! – mondtam, habár Bree meg sem szólalt. – Kezdődik!

A rögtönzött oktagonban az Íjász és ellenfele, akik mindketten csak egy rövidnadrágot és egy egyszerű álarcot viseltek, egymáshoz érintették a kesztyűiket, ezzel hivatalosan is megkezdődött a harc.

Teljesen magával ragadott a fő küzdelemben rejlő lehetőség, ezért izgatottan vártam, hogyan végződik majd. A technika és az erő kiegyensúlyozott mérkőzése lesz majd vajon, ami kitart mind az öt meneten keresztül? Vagy az egyik harcos teljesen fölénybe kerül? Nagyon szorítottam az Íjásznak, reméltem, hogy nem lett nagyképű a legutóbbi sikereitől, és nem üt ki harminc másodperc alatt, mint Rhonda Rousey-t.

A másik pasi ütött először, türelmetlenül és elhamarkodottan. Miközben néztem, ahogy az Íjász blokkolta a támadást, aztán visszavágott egy kegyetlen ütéssel az arcába, majd oldalba térdelte, már tudtam, hogy ennek még az első menetben vége lesz.

– Basszus, de gyors! – kommentáltam, miközben a harcosom fürgén mozgott, esélyt sem adva az ellenfelének, hogy hozzáérjen. Minden ütet, amit kivédett vagy elkerült, háromszorosan adott vissza, mígnem a másik pasast a vérrel szennyezett padlóra nem küldte.

– Vége van? – kérdezte Bree, miközben a karomat szorította.

Megráztam a fejemet.

– Addig nem, amíg az egyikük le nem kopogtatja, vagy, tudod – vontam vállat –, ki nem ütik.

– Durva – lehelte, de a szeme csillogása elárulta, hogy élvezi.

Az Íjász ellenfele úgy vergődött, akár egy horogra akadt hal, épphogy csak vissza tudta tartani az álla alá furakodó kart. Amint a nagyobb, tetovált harcos odarakja az alkarját a másik harcosnak, akinek a becenevére nem is figyelmet, befellegzett.

– Gyerünk, gyerünk! – biztattam, miközben enyhén rugóztam a hülye magas sarkú cipőmben. – Gyerünk, Íjász! Csináld ki!

A küzdelem még folytatódott néhány pillanatig, aztán egy óriási fejű barom beállt elé. Valami történt, mire a tömeg felbődült. Csak arra tudtam tippelni, hogy az Íjász bevetette a fojtófogást.

– Igen! – kiáltottam fel a nyakamat nyújtogatva. – Jaj már, *menj innen!* – Ezt a látóteremet kitakaró pasinak mondtam. Nem mintha hallotta volna.

A kommentátor elkezdett számolni. Mindennek vége tíz másodpercen belül, ha a másik hapsi le nem kopogtatja addig.

– ...három... négy... öt...

Iszonyatosan frusztrált, hogy *nem* látok.

– ...hat... hét...

Bumm!

Döbbenettel vegyes zavarodottsággal kaptam Bree felé a tekintetemet a hangos zajra. Egy kocsipufogója durrant? A sátorban? Az meg hogy a francban lehetséges?

– Mi volt ez? – akartam kérdezni, de a saját hangomat sem hallottam. A fülem valami magas hangtól csengett, ami minden mást lenémított.

Bree mondott valamit, és a karomat rángatta, de nem értettem őt.

Mi a fasz történik?

– MK, gyerünk! – A szavai végre átjutottak a fülcsengetésen, én pedig megbotlottam, ahogy megpróbált lerángatni a magasított helyünkről a lenti káoszba.

Megráztam a fejemet. Továbbra is kurvára össze voltam zavarodva, amíg fel nem fogtam, hogy mit kiált Bree pánikba esve.

– Valakit meglőttek! – mondta. – Rohadtul el kell tűnünk innen! Most!

Még több lövés (basszus, igaza volt!) hangzott fel a zsúfolt helyiségben, mire az emberek hanyatt-homlok menekülni kezdtek.

Breevel egymás kezét fogtuk, miközben lehúzódom igyekeztünk a lehető leggyorsabban elérni a kijáratot. Ám hamar rájöttünk, hogy sokkal többről van itt szó egy magányos lövöldözőnél. Az ajtóhoz vezető területen brutális verekedés alakult ki, legalább harmincan ütötték és rugdosták egymást. Vér és a franc tudja, még mi szállt mindenfelé, nekem pedig épphogy sikerült elrántanom Breet az útból, amikor egy nagydarab, bőrdzsekis pasas hátratántorodott az arcát ért ütéstől, ami majdnem leterítette őt.

– Másik kijáratot kell találnunk – állapítottam meg, miközben kétségbeesetten néztem szét. Egy átkozott cir-

kuszi sátorban voltunk, és rajtunk kívül még legalább ötszázan nézték az illegális ketrecharcot. Kell lennie még egy csomó másik kijáratnak! – Erre! – kiáltottam, és magammal vonszoltam Breet, miközben ide-oda szlalomoztam a megvadult tömegben.

– MK! – kiáltott a barátnőm, és megrántotta a kezemet. – Nézd!

A tekintetemmel követtem, hova mutat a remegő ujja, és egy vörös tócsát láttam a csiszolt betonpadlón. Fakószőke haj (ugyanolyan színű, mint az enyém lenne, ha nem festettem volna élénk rózsaszínre ehhez a jelmezhez) és egy élettelen kéz, körmeiről lepattogzott a lakk.

– Ne nézz oda! – szóltam rá Breere, és újra megrántottam a kezét, hogy induljon el. Egy lány már így is halott, én meg rohadtul nem akartam csatlakozni hozzá.

Még jó néhány percbe beletelt, mire sikerült kijutni a sátorban elharapódzott felfordulásból. Az éjszaka fagyos volt, vacogott a fogam, miközben Breevel keresztül-siettünk a sötét vidámparkon.

– E-ez... – dadogta Bree, én pedig csak annyira lassítottam le, hogy megnézzem, rendben van-e. A barátnőm szeme kikerekedett az ijedtségtől, az arca lesápadt. Még nem tört ki hisztérikus sírásban, úgyhogy a sokkhatás talán most az egyszer nekünk dolgozott.

Remélhetőleg nem kérdez majd rá, engem szemlátómást miért nem érintett meg egy holttest és az erőszak látványa. A vérontás látványa.

Elzártam magamban a legutóbb látott holttest emléket, visszatuszkoltam abba az apró mentális dobozba,

ahol az utóbbi pontosan hat évet töltötte. Halloweenkor volt az anyukám meggyilkolásának évfordulója.

– Maradj csendben! – súgtam neki, miközben a miniket körülvevő árnyakat figyeltem. – Vissza kell jutnunk a kocsidhoz, és elhúzni innen.

A legjobb barátnőmnek minden csodálatos tulajdonsága ellenére sem volt semmi fogalma arról, mekkora veszélyben vagyunk.

– Mi folyik itt, MK? – erősködött. Nem tetszett, mennyire hangosan beszélt.

– Csss! – tettem a szájára a kezemet nyomatékosításként. Egy rozoga mutatványosbódé árnyékában bújtunk meg, én pedig eszeveszetten kémleltem körbe, hogy egyedül vagyunk-e. – Bree, hinned kell nekem! Ez nem egy légből kapott balhé volt. Nem láttad a verekedők tetkóját? A jelzéseket a dzsekijükön? – Bree szeme még nagyobbra kerekedett a kezem fölött. Kapkodva, ijedten szedte a levegőt. Bólintottam, ezzel megerősítve, amire gondolt. – Igen, pontosan. Nyakig belekeveredtünk egy bandaháborúba, és ha nem húzunk el innen a picsába gyorsan... – Nem fejeztem be a mondatot. Tudta, hogy értem. Ha bármelyik banda elkap minket, legyen az a Lidércek vagy a Kaszások, annak beláthatatlan következményei lennének. Mondjuk úgy, hogy a halál lenne a könnyebbik út. Breeért valószínűleg váltságdíjat követelnének a mocskosul gazdag családjától, de én nem lennék ennyire szerencsés. Nem azért, mert az én apám nem tudta volna kifizetni, hanem mert valahogy sikerült a Kaszások vezetőjének ellenségévé válnia.

Hangok csendültek fel a közelben, pasások nevetése, mire még beljebb húztam Breet az árnyékba, amíg el nem haladtak mellettünk.

– Menjünk! – mondtam lágyan, amikor a beszélgetésük hangjai elhaltak.

Bree szorosan mögöttem jött, ahogy sietve elindultam a parkoló felé. Most már egyre többen jöttek ki a sátorból, ezért leszegett fejjel igyekeztünk beolvadni egy jelmezes csoportba. Ebben segített Bree szexi macskaszerekója és az én rikító rózsaszínre festett hajam is. Úgy nézünk ki, mint bármelyik, halloweeni buliba készülő lány.

Már majdnem egészen megkönnyebbültem, amikor eljutottunk a vidámpark feléig, de nem bújhattunk örökké a tömeg mögé. Bree kocsijával egy fészkerben parkoltunk le a déli kapu mögött, és mindenki más a nyugati felé csorgott.

Némán megrántottam Bree karját, és leszakadtunk a tömegtől. Azonnal gyorsabb tempóra kapcsolva siettünk el a lerobbant dodzsemek mellett.

– Ez rossz ötlet volt – mormolta Bree, de szorosan mögöttem maradt, miközben végigkocogtunk (magas sarkúban) a kurva ijesztő vidámparkon. Miért tűnt ez az egész olyan bazira izgalmasnak, amikor megjöttünk? Hirtelen úgy éreztem, mintha egy horrorfilmbe keveredtünk volna, és bármelyik pillanatban előugorhat valaki egy késsel, láncfűrészszel vagy valami hasonlóval a kezében.

Adrenalin pulzált az ereimben. Úgy fordultam be a sarkon, hogy be sem néztem mögé, mire egyenesen belefutottam egy *Beetlejuice*-jelmezt viselő alakba.

– Basszus, bocsánat! – kiáltottam, miközben visszazseriztem az egyensúlyomat a sztriptíz táncosokéhoz hasonló magas sarkúban.

Megindultam, hogy kikerüljem őt, mire egy hatalmas kéz fonódott a felkaromra. Abban a pillanatban állított meg, amikor megláttam a pasast, akivel beszélgetett... és a hatalmas, pénzzel teli táskát a földön kettejük között.

– Öhm... – nyaltam meg az ajkamat, majd Beetlejuice-ról a másik férfira pillantottam. – Bocsi, már itt sem vagyunk.

Megrántottam Bree kezét, hogy kerüljön meg a másik, Beetlejuice bőrdzsekis haverjától távolabbi oldalon, miközben figyelmen kívül hagytam a férfi szorítását a karomon. Annyira sötét volt, hogy nem tudtam kivenni, milyen jelzést viselt, de nem is igazán számított. Mindkettő kurvára rosszat jelentett.

– Mit hallottál? – követelt választ Beetlejuice, miközben egy kissé megrázott, és a képembe mászott. A barátja csak nézte, nem érdekelte.

– Semmit – vágtam vissza. – Csak kifelé mentünk. Valami szarság megy a nagysátorban.

Beetlejuice elvicsorodott, a bőrdzsekis pasas meg felröhögött. Mint akik ezt már tudják, és örülnek is neki.

– Eressz el! – mondtam határozottan. – Nem láttunk, nem hallottunk semmit, és őszintén nem is érdekel semmi. Már így is meghalt ebben a vidámparkban egy lány, és rengeteg a szemtanú. Hamarosan zsaruktól fog nyüzösögni ez a hely.

Beetlejuice gyanakvón összehúzta rám a szemét, mielőtt bólított volna.

– *Semmit* nem láttál – acsarogta. A figyelmeztetés egyértelmű volt, ahogy elengedte a karomat, miközben meglökött. – Hülye picsák – motyogta a barátjának, miközben utunkra bocsátott.

Tovább sétáltam, mert nem akartam futni, amíg a látóterükben voltunk, de a Breere vetett pillantásommal gyakorlatilag azt üvöltöttem, hogy „*szedd már a lábadat!*”.

– Várj! – Ez az egy szó villámként hasított belém, mire az egész testem megfeszült, a lábam ledermedt félúton a levegőben. – Nem ismerlek én téged?

A másik fickó beszélt, és a mély, *ismerős* hangjától libabőrös lett a hátam. Közelebb jött, éreztem a fenyegető közelségét magam mögött. Annyira közel állt hozzám, hogy megcsapott a dzsekije bőrszaga. Simán eltörhette volna a nyakamat, ha akarja.

Elöntött a pánik, mire elhamarkodott döntést hoztam.

– Bree! Bármi történjék is, ne állj meg, amíg el nem érteél a kocsihoz! Ott találkozunk! – mondtam halkán, de a tekintetem hatására minden ellenállása elpárolgott. – Komolyan mondom – erősítettem meg. – Kurvára *rohanj!*

Bree biccentett, a szemében félelem és elszántság tükröződött, aztán lerúgta a cipőjét, és beleveszett az éjszakába.

– Bassza meg! – csattant fel Beetlejuice, majd a léptei gyorsan elhalkultak az ellenkező irányban. Ám csak az övé. Az én ijesztő árnyékom meg sem moccan.

– Igen – dörmögte. A leheletétől meglebbentek a rózsaszín tincseim. – Tudtam én, hogy ismerős ez a segg.

Mégis mit keres egy hozzád hasonló lány Nyugat-Shadow Grove-ban, Madison Kate Danvers?

Nem rohantam Bree után, mert nem voltam egy kibaszott idióta. Képtelenség lett volna lehagyni ezt a pasit abban a ruhában, amit viseltem. Most, hogy tudta, ki vagyok, nem is hagyott volna elmenekülni.

Inkább megtettem az egyetlen dolgot, ami eszembe jutott.

Sarkon fordultam, és behúztam egyet az arcába.

2. FEJEZET

Fájdalom nyilallt a kezembe, és elfojtottam az üvöltést, miközben a fickó döbbsent arckifejezéssel hátrahanyatlott. Még egy ilyen lehetőségem nem lesz, szóval rohadatul nem volt szabad elpocsékolnom.

– Mi a fasz?! – harsogta a pasas, de csak az árnyakkal kiabált, mert én már messze jártam.

A magas sarkúm kopogott az aszfalton rohanás közben, és ezredszerre is szidtam magamat némán, amiért ezt a cipőt választottam. Bree okosan tette, hogy lerúgta magáról, csakhogy én sok értékes másodpercet veszítenék, amíg kicipzárázom és lerázom a csizmát a lábamról.

Léptek hangja dübörgött valahol mögöttem, én pedig a lélegzetemet visszafojtva bújtam meg az elvarázsolt kastélyban, és aztán ledermedtem. Biztonságosabb volt elbújni, mint taláalomra rohángálni a vidámparkban.

– Add fel, kis hercegnő! – kiáltotta az üldözőm valahonnan túl közelről. – Nem úszod meg ezt olyan könnyen!

A hangjában harag csendült, mire félelem kúszott a tagjaimba. A meglepetés erejének köszönhetően sikerült

elmenekülnöm, de még egyszer nem lenne ekkora szerencsém.

– Madison Kate! – kiáltott újra, közelebről. – Ne tedd ezt a szükségesnél nehezebbé!

Csendben maradtam, totálisan mozdulatlanul.

A bakancsa alatt halott levelek ropogtak, én pedig visszafajtottam a lélegzetemet. Annyira közel volt, annyira rohadtul közel!

Most már bármelyik pillanatban rám találhat. Megfog, és elvonszol a Kaszások klubházába, aztán...

A testemet előntötte a pánik, mire ostoba döntést hoztam.

Az eszem azt üvöltötte, hogy ne mozduljak, ne leplezem le a búvóhelyemet, és reméljem, hogy a Shadow Grove-i Kaszások vezetője nem talál rám.

De a testem riadt nyúlként reagált, úgyhogy elszaladtam.

Mögöttem átkozódó kiabálás hangzott fel, de nem néztem hátra. Tudtam, ki volt, tudtam, hogy engem üldöz, szóval mi a faszért néznék hátra?

Egyre beljebb rohantam az elvarázsolt kastélyban, ide-oda kerülgetve az akadályokat és a groteszk módon megöregedett bábukát, de azok a nehéz léptek csak követtek.

Valami megmozdult előttem a sötétben. Visszanyeltem a torkomat szorongató sikolyt, amikor egy rugós bohóc ugrott az arcomba. Átbújtam alatta, és haladtam tovább, kétségbeesetten próbáltam keresni valami búvóhelyet, ahol Zane D'Ath nem talál rám.

Valaki megragadott az árnyak közül, mire vérfagyasztó sikoly tört fel belőlem, amit a számra tapadó kéz fojtott el.

Az ösztöneim bekapcsoltak, és teljes erőből hátravágtam a könyökömmel, mire a fogvatartóm fájdalmasan felnyögött. Csakhogy a szorítása nem enyhült, miközben beljebb vonszolt a sötétbe. Ide-oda vergődtem, küzdöttem ellene, ám egy pillanatra megálltam, amikor újra meghallottam az ő hangját. Zane-ét.

– Sem időm, sem türelmem nincs ehhez, Madison Kate! – kiáltotta. A hangja visszhangzott, de... nem mögülem szólt. Ki a fasz ejtett foglyul?

Még inkább elborzadtam, ahogy rájöttem, többen is bujkálnak ebben az elvarázsolt kastélyban, mire erősen rátiportam a fogvatartóm rüsztyjére, hogy kiszabaduljak. Mivel ez nem működött, megpróbáltam az ágyékába sarakazni, de ő a lába közé szorította a bokámat.

– Mi a fasz van? – A szitkozódása elfojtott suttogásként hangzott, és ahelyett, hogy gyengült volna, a szorítása még erősebb lett a derekamon és a számon.

– Fogd be! – súgta valaki más, mire majdnem kiugrott a szívem a helyéről. Habár a hang lágy volt, egyértelműen egy férfitől származott. Ezzel hárman lettek. Három férfi, akik mind kétségkívül sokkal nagyobbak és gonoszabbak voltak nálam.

Ezt aztán baszhattam.

– Hallgattasd el! – susogta a második férfi. A meleg leheletét az arcomon éreztem, annyira kibaszottul közel állt. A kastély egy olyan részére vonszoltak, ahol vaksötét volt. Kurvára semmit nem láttam, és minden csepp

önuralmamra szükségem volt ahhoz, hogy elnyomjam a testemet átjáró rettegést.

Ki az az idióta, aki egy elvarázsolt kastélyban bújik el, amikor fél az apró, sötét terektől?

– Könnyű azt mondani – súgta vissza ugyanolyan halkán az engem tartó pasas. Kizártnak tartottam, hogy Zane meghallja őket, de nem is tudtam biztosan, akar-nám-e. Eddig ezek ketten *nem* bántottak... Ugyanez nem mondható el Zane D'Athról. – Ez a szemét kurva épp most próbált tökön rúgni!

Bakancs súrolta az üreges fapadlót valahol beljebb a kastélyban, én pedig megugrottam a fogvatartóm szorításában. Bármit akartak is, biztosan nem engem épségben elkísérni Bree kocsijához. Inkább szerencsét próbálnék a demens, molyrágta bohócokkal.

– Hagyd abba! – mordult fel a pasas előttem, és olyan érzésem támadt, hogy fölém magasodott. Kurvára utáltam, amikor a pasik ezt csinálták. Mintha a magasságuk automatikusan ijesztővé tette volna őket.

– Baszd meg! – próbáltam visszavágni, de csak néhány elfojtott moraj jött ki belőlem, ami feldühített. Az jó. A düh jó. Sokkal hasznosabb a félelemnél.

– Madison Kate! – kiáltott Zane. Egyértelműen nem adta fel egyikönnyen. – Tudom, hogy még mindig itt vagy! Szinte érzem a rettegésed szagát. Hol bujkálsz, kisegér?

A dühöm egy pillanat alatt elpárolgott, és gyakorlatilag belebújtam az engem tartó pasiba. Meggondoltam magam. Bárki jobb lett volna Zane D'Athnél. Nem vé-

letlen, hogy a vezetéknevét ugyanúgy kell kiejteni, mint a „*death*”, azaz a *halált*.

– Tömd be a száját, vagy valami! – mondta a főnök előttem. A hangja még mindig elég lágy volt ahhoz, hogy csak én, a fogvatartóm meg a csontvázak hallják. – Csinálj bármit, csak hallgassd és rejtsd el!

Hirtelen hűvös levegő áramlott körülöttünk, amiből tudtam, hogy a pasas ellépett tőlünk. Néhány másodperccel később kinyílt egy kis ajtó, és bevilágította az apró helyiséget, ahol voltunk, aztán egy széles vállú, kapucnis pasas préselődött ki rajta, visszament a kastélyba.

Nem csukta be teljesen az ajtót maga mögött, és a beszüremlő fény elég volt ahhoz, hogy felmérhessem a környezetemet. Az erős kéz egy olyan területre húzott be, amit korábban valószínűleg az alkalmazottak és a színészek használtak, a kis ajtó pedig egy titkos átjáró lehetett a tükörlabirintusba.

Egy pillanatig minden mozdulatlan volt. Az engem fogó pasas valószínűleg megérezte, hogy nem próbálom meg újra tökön csapni, és egy picit enyhített a szorításán, mire le tudtam rakni a lábamat.

– Nem fogsz sikítani, igaz? – suttogta a kérdést egyenesen a fülembé. – Ha sikítasz, nem segíthetek. Magadra maradsz.

A hátam megfeszült az utalástól, hogy szükségem van a segítségükre. Csakhogy... ez így volt. És épp most mondta, hogy segíteni próbálnak nekem...

Egy árnyék vonult el az ajtórés előtt, mire levegő után kaptam, és még azelőtt visszanyeltem a hangot, mielőtt az öröm fokozta volna a szorítást a számon.

– Kurvára nyugodj le, Madison Kate! – mondta, és kibaszottul mérgesnek hangzott.

Ki a franc ez? Ismert, vagy csak megismételte a nevet, amit Zane kiabált?

A tükörlabirintusban mintha árnyak kavarogtak volna, holott tudtam, hogy annak az első alaknak a tükörképei voltak. Vagy már ketten vannak? Hülye elvarázsolt kastély! Miért döntöttem úgy, hogy egy kurva elvarázsolt kastélyban bújok el?

– Mi a faszt keresel itt? – fröcsögte Zane az egyes számú árnyak. Vagy a kettesnek. Vagy... baszki, fogalmam sem volt! Akármennyire is ki voltam bukva, a figyelmeztetést a labirintusszobára összpontosítottam. Vagy ezt teszem, vagy az apró helyiségre figyelek, ahol tartottak. És ha erre figyelek...

Baszki!

Igyekeztem a kis fénycsíkra összpontosítani, a kis reménysugárra, hogy nem rekedtem meg itt, eltekintve a magas, erős pasitól, aki fogott. Csakhogy ez nem volt elég. Így, hogy nem kellett az életben maradásra összpontosítanom, a falak mintha összezárultak volna körülöttem, és torkon ragadott a rémület. A torkom összeszűkül, és csak szaggatottan áramlott be a levegő az orromon.

– A francba! – szitkozódott a fogvatartóm. – Hé, hé, állj le! Lebuktatsz minket! Komolyan, édes, nyugodj már

le a piczába! – Volt valami az enyhén eszelős hangszínében, amitől egy kissé alábbhagyott a pánikom. Valami többről volt itt szó.

Oldalra fordítottam a fejemet, a vállához nyomtam az államot, és épp annyi időre fejtettem le az ujjait a szám elől, hogy kiejthessek két szót:

– Klausztofóbiám van – súgtam. A visszafojtott hanggomból süttött a félelem és a pánik.

A szavak hallatára a keze olyan gyorsan eltűnt az arcomról, mintha csak képzeltem volna az egészet. Kivéve, hogy az izmos alkarjával továbbra is szorosan tartotta a derekamot, és a másik kezével összefogta a két csuklómat. Kétségkívül a foglya voltam még mindig.

– Basszus, sajnálom! – mondta őszintén. – Csak még néhány pillanatra maradj csendben! Csak amíg Zane el nem megy. – Továbbra is nagyon halkán beszélt, az ajka közben súrolta a fületem. – Higgy nekem, nem akarod, hogy utolérjen. Ma nem.

Biccentettem.

– Tudom. Szerinted mi a faszért rohantam?

A hangom éles pimaszsága ellenére reszkettem. Hülámokban vonult végig a testemen a remegés, és bár a légzésemet sikerült normalizálnom, amióta az arcom felszabadult... továbbra is egy kurva picike helyiségben voltam.

Mély hangok dörmögtek a tükörlabirintusban, ahhoz túl tompán és halkán, hogy ki lehessen venni a szavakat, de Zane-hez és a másik pasashoz tartoztak. A parancsol-

gató faszfejhez. Szinte már... barátságosnak tűnt a szóváltás. Egyértelműen ismerősök.

– Ki vagy te? – suttogtam a mögöttem álló pasasnak, így próbáltam elterelni a figyelmemet, miközben várokoztunk. – Ismerjük egymást?

A srác visszafojtottan felnevetett, lehelete megmelegítette az arcomat. Megcserélte a karját, és bár továbbra is határozottan tartott, szinte már azt is képzelhettem, hogy megölelt. Sőt, enyhén hozzá is dőltem, hogy egy kis erőt merítsek, amikor az enyém fogytán volt.

– Téged mindenki ismer, Madison Kate – mondta. Úgy hangzott, mint aki jót mulat, és csak félig válaszolta meg a kérdésemet. – Tetszik az új hajad, amúgy. Nagyon szembetűnő. Élénk.

Megforgattam a szememet a sötétben, de nem lepett meg a válasza. *Téged mindenki ismer, Madison Kate.* Kurvára erről szólt az életem, apámnak hála. Ifjabb Samuel Danvers, Shadow Grove egyik fő befektetője és vállalkozója, aki egyben egy totálisan képmutató seggfej is, számtalan rendezvény, parti és alapkövetétel alkalmával kényserített, hogy ott álljak mellette, mint a tökéletes, kötelességtudó gyermek, aki betölti a tragikus módon elhunyt édesanyja helyét. Micsoda rakás szarság!

– Nem tartós – motyogtam az élénk rózsaszín hajamra utalva. Parókat akartam felvenni a szexi boszorkajelmezemhez, de viszkettem tőle, úgyhogy inkább vásároltam egy kimosható hajszínezőt a drogériában.

A fogvatartóm felkuncogott.

– Hát persze hogy nem!

A lekezelő megjegyzése felidegesített, de nem mondtam semmit. Veszekedésbe bonyolódni egy random csávóval egy elvarázsolt kastély raktárában, miközben egy kurvára valódi *gyilkos* vadászott rám... nem tűnt valami jó ötletnek.

– Jól vagy már? – súgta néhány pillanatnyi csend után. Zane és a másik pasas hangja eltávolodott, én pedig megengedtem magamnak, hogy elhiggyem, talán egy darabban kijutok innen.

Megráztam a fejemet, és összeszorítottam az állkapcsomat. Azzal, hogy megkérdezte, jól vagyok-e, eszembe juttatta, hol vagyunk. Ráadásul Zane D’Ath is ott volt valahol az ajtó túloldalán... Mintha csak a rémálmom vált volna valóra.

Az engem tartó srác ismét megcserélte a kezét, így csak az egyik karjával vont magához.

– Most már nem tart sokáig – biztatott lágy hangon. A másik kezével, amivel eddig a csuklómat fogta össze, végigsimított a csupasz felkaromon. – Csak összpontosíts valami másra. – Libabőrös lettem a pihekönnyű érintéstől, ami éles kontrasztban állt azzal, ahogyan a csuklómat tartotta. Elért a könyökömhöz, aztán újrakezdte a válamtól.

Megborzongtam, ám ezúttal nem a félelemtől.

– Te így képzeled el a figyelemelterelést? – súgtam vissza. Igyekeztem nem reagálni, de nem sikerült. A hangozom lihegős volt, és nem gondoltam, hogy kizárólag a pánikrohamközeli állapotom okozta. Szóval igen, működött.

Nem válaszolt azonnal. Közben újra a vállamhoz érintette az ujjait, ezúttal egy hosszú, rózsaszín tinccsel babrált. Az ajka épp csak a nyakamhoz ért, én pedig szinte kiugrottam a csizmámból.

– Css... – nevetett fel lágyan, majd megismételte a mozdulatot. Ezúttal határozottabban csókolta meg a nyakamat, miközben tovább cirógatta a karomat.

Mielőtt időm lett volna kibogozni, hogy mi a szar történik (vagy hogy mi a francért vagyok ennyire beindulva), a kis ajtó kitérült, én pedig visszafojtottam egy sikolyt.

– Mi a faszt csinálsz? – fröcsögte a magas hapsi, aki a *teljes* ajtókeretet kitöltötte. Mivel mögüle jött a fény, ő csak egy nagy árnyak látszott.

Valahogy az az érzésem támadt, hogy a kérdést nem nekem célozta.

A nyakamon éreztem, ahogy a fogvatartóm ajka mosolyra húzódik, de meg sem próbált elhúzódni tőlem.

– Amit mondtál, öregem. Teszek róla, hogy Danvers hercegnő ne sikítson. – Nagyon is szándékosan újra megcsókolta a nyakamat, aztán elengedte a derekamat. – Legalábbis ne a félelemtől. – Gonosz vihogása egyértelművé tette, hogy érti, és átkozott legyenek, ha ettől nem gyúlt izgalom a hasamban.

– Ó, baszd meg! – csattant fel a magas morcos, miközben elkapta az egyik csuklóm, és kirántott a barátja laza öleléséből. – Siessünk!

Meginogtam, de aztán gyorsan visszanyertem az egyensúlyomat, miközben kivonszolt a labirintusba. Árnyak

táncoltak a tükröződő felületeken, mindenféle ijesztő formában eltorzítva a tükörképeinket, de úgy tűnt, ő pontosan tudja, merre halad.

– Várjatok! – kiáltott a mögöttem álló pasas, éppen akkor, amikor a morcos kinyitott egy nehéz, ipari ajtót, ami fölött a „kijárat” felirat lógott.

– Mi van? – dörrent rá a másik, és megfordult. Most pillantottam meg először az arcát. Azt az elképesztően gyönyörű arcát. Erős állkapcsát fekete borosta fedte, egyik járomcsontján friss zúzódás éktelenkedett. Jégkék tekintetét egy pillanatra rám villantotta, mielőtt figyelmen kívül hagyott volna. A vállam fölé nézett, aztán elengedte a csuklómat.

Én is hátrafordultam, így megláttam a mögöttünk haladó jóképű pasit. Platinaszőke haját oldalt felnyíratta, a tetején pedig olyan hosszúra hagyta, hogy művészien össze lehessen kócolni. Zöld szemében huncutság csillogott, az ajka pedig... az a száj, ami nemrég még a bőrömhöz ért...

Mintha csak olvasott volna a gondolataimban, a pulcsija cipzárjához nyúlt, és lehúzta, aztán kibújt belőle. Alatta nem volt semmi más, csak a csupasz, lesült bőre, a mellkasát és a karját sűrűn borította a tetoválás.

– Tessék! – mondta nekem, tudomást sem véve ijesztő, kék szemű barátjáról. Inkább a vállamra borította a pulcsiját, és jelezte, hogy vegyem fel, aztán felhúzta a cipzárát az államig, és a fejemre húzta a kapucnit. – Kurvára szexis a hajad, de valószínűleg csak inkognitóban juthatsz

ki innen élve – kacsintott rám, mire a barátja mérgesen felmordult.

Visszafojtottam egy kacajt, de nem késlekedtem, amikor a mérges pasas kihúzott az elvarázsolt kastélyból a hideg éjszakába. Igazából örültem is a meleg kapucnis felsőnek.

A két pasi nem rohant, de az tuti, hogy kurva gyorsan gyalogoltak, hogy kijuttassanak a vidámparkból. Egy kis-kocognom kellett az átkozott magas sarkúmban, nehogy pofára essek. Ráadásul a Kék szemű is satuba fogta a csuklómat, szóval valószínűleg rongybabaként rángatott volna, ha nem iparkodom.

– Búúú! – ugrott elénk egy lepedőbe bújt alak, aztán vihogva elrohant egy csapat „szellemhez”, akik a rozoga körhinta mellett lézengtek.

A srácok mellett még csak meg sem rezzentek, én viszont megbotlottam, és tuti lefejeltem volna a betont, ha a morci nem kapott volna el, és állított volna talpra.

– Óvatosan! – csattant fel szexi arcát grimaszba torzítva, aztán balra fordult, hogy egy régi óriáskerék felé vezessen minket.

Az érzelmeim kavalkádján végül a düh kerekedett felül. Megtorpantam, és kirántottam a csuklómat a férfi szorításából.

– Mi a faszt akarsz? – vicsorogtam rá. – Nem kértem a segítségetekből, te meg úgy viselkedsz, mintha iszonyúan a terhedre lennék. Húzz csak a picsába, ki tudok jutni innen egyedül is! Kösz! – Ez utóbbit a másik pasasnak, a Zöld szeműnek címeztem. Bárcsak tudtam volna

a nevüket, de még véletlenül sem mondták ki, amikor egymáshoz beszéltek.

– Nem kértél a segítségünkből? – dörmögte a Kék szemű, és a személyes teremt semmibe véve fölém magasodott, mint egy ferde farkú faszkalap. Ha csak ennyire lett neki... – Kurvára nem kéne itt lenned, Madison Kate! Mégis mi a francot képzelte? Tudod te, ki üldözött? Hm? Van bármi fogalmad arról, mi történne, ha a Kaszások megkaparintanák Shadow Grove hercegnőjét? És kurvára nem tudna tenni ellene az apukád semmit, mert azt a kibaszottul ostoba döntést hoztad, hogy *ide* jössz! – Tökéletes ajka undorodó grimaszba torzult, miközben frusztráltan beletúrt rövidre nyírt, fekete hajába. Bal orcája vörös volt és duzzadt, a bőre pedig egyre lilásabb árnyalatot öltött. Alaposan behúzhattak neki nem is olyan régen. Talán Zane?

A Zöld szemű megköszörülte a torkát.

– Úgy érti, hogy nem kértél tőlünk segítséget, de akkor is megkapod. Elég szar estét választottál arra, hogy fellázadj a tökéletes életed ellen, hercegnő. – Felvonta rám a szemöldökét, és a hangjában pont annyi piszkálódás volt, hogy ne akarjam szájon vágni.

Megráztam a fejemet, és közben haragudtam magamra, amiért tetszett, hogy mennyire szexis ez a két fickó, pedig inkább azzal kellett volna foglalkoznom, hogy kijussak ebből a kurva vidámparkból. És mi lett Breevel? Még mindig rám vár? Mi van, ha Zane egyik embere elkapta?

– Én arra megyek – mondtam a srácoknak a déli kapu felé bökkve a hüvelykujjammal. – A barátnőm rám vár.

– Nem, nem vár – mondta egy harmadik pasi, aki abból az irányból kocogott felénk, amerre mutattam. Nagyjából olyan magas, vagy talán pár centivel alacsonyabb lehetett, mint a Zöld szemű, de még így is egy hobbitnak éreztem magamat mellette. Ráadásul úgy nézett ki, mint egy modell, és majdnem félrenyeltem, amikor rám fordította acélszürke tekintetét. – A csini kis barna bige a fehér kabrió Merciben? – Kérdőn oldalra biccentette a fejét, én pedig bólintottam. – Ő már elment.

Összeráncoltam a szemöldökömet.

– Mi? Nem, Bree nem hagyna itt úgy, hogy nincs, aki hazavigyen!

A harmadik pasi (az egyszerűség kedvéért Szürke szeműnek neveztem el) megvonta a vállát, aztán elvigyorodott. Hosszú, kecses ujjaival megborzolta barna haját, mire a holdfényben megcsillant egy piercing a szemöldökében.

– Azt mondtam neki, hogy lesz, aki hazavisz. – Sokatmondó kacsintásából azt olvastam ki, hogy egész másfajta hazavitelre gondolt, amitől vér szaladt az arcomba. – Mellesleg a zsaruk nagyjából három percen belül itt lesznek. A te Bree barátnőd elég okos volt, hogy elhúzott a picsába a tetthelyről.

– Hogy? – pislogtam rá zavartan, de úgy tűnt, a másik két fickó csak erre az információra várt.

A Zöld szemű lehajolt előttem, és mielőtt tiltakozhatam volna, a fenekem már a levegőben is volt, a fejem pedig az ő segge közelében.

– Majd holnap megköszönöd nekünk, amikor visszamész a gazdag gyerekek előképzőjébe.

– Bassza meg! – szitkozódtam. Megadtam magamat az eseményeknek, és Zöld szemű dereka köré fontam a karomat, hogy ne ütközzön az arcom a seggének. A hátán is valami lenyűgöző tetoválás volt, de totál rossz pozícióban voltam ahhoz, hogy bárminemű művészetet értékelni tudjak.

Keresztülrohant velem a gazos ösvényen, könnyedén lépte át a mutatványosbódék szétesett darabjait. Egy gyors pillantással felmértem, hogy a másik két pasas is mellettünk halad. Amíg el nem tűntek.

Egy verekedés sajátos hangját meghallva ficánkolni kezdtem Zöld szemű kezében, de ő csak a seggemre csapott, és felgyorsított.

– Hagyd abba! – üvöltött rám. – Ne viselkedj ekkora idiótaként!

Éles szavaira abbahagytam a vergődést, és felemeltem a fejemet, hogy visszanézzek oda, ahonnan jöttünk. Kék szemű és az új fiú (a helyes Szürke szemű) nyakig benne voltak egy brutális ökölharcban három bőrdzsekis fickó ellen. Ököl lendült, vér fröccsent, aztán az egyik bőrdzsekis seggfej előhúzott valahonnan egy kést, aztán Zöld szemű hirtelen irányt változtatott, és kiestek a látóteremből.

– Szállj fel! – parancsolt rám, miközben lerakott egy motor mellett. Kecses egy dög volt, és a gyomrom izgagtottan szaltózott egyet. Átlendítette fölötte a lábát, aztán olyan pillantást vetett rám, ami azt sugallta, hogy kurvára siessek már.

Egy pillanatig tétováztam, de amikor a két másik srác felénk rohant, döntöttem. Eddig vigyáztak rám, úgy-hogy... *bassza meg!*

Egy fél másodperccel azelőtt huppantam a Zöld szemű mögötti ülésre, hogy felbőgte volna a motort, aztán ösztönösen a dereka köré fontam a karomat. Pillanatokkal később kihúztunk a vidámparkból, fel az útra, mellettünk a másik két srác jött, a saját, sötéten fénylő motorjaikkal.

Csak néhány másodpercig élvezhettem az utat, mert aztán Kék szemű lehúzódot, és jelezte, hogy mi is köves-sük. Leállította a motorját, megvetette a lábát a földön, aztán előhúzta a telefonját a zsebéből, és elolvasott egy üzenetet.

A másik két srác sem szólt, csak türelmesen várt, amíg Kék szemű elolvasta az üzenetet, aztán szúrós tekintettel rám nézett.

– Mi az? – kérdeztem. Idegesített, hogy bámulnak.

Összehúzta a szemét, aztán felnézett abba az irányba, amerre mentünk. Láthatóan gondolkodott.

Egy pillanattal később Zöld szemű is megérezhette a helyzet kínosságát.

– Mit akarsz tenni? – kérdezte a barátját, aki visszafordította felém a tekintetét.

– Szállj le! – parancsolta. – Várj itt! Mindjárt jön valaki, aki hazavisz kocsival.

Harag és felháborodás lobbant fel bennem.

– Baszd meg! – fröcsögtem. – Nem vagyok már két-éves! Megoldom egyedül is, ha jobb dolgok van.

Úgy nézett vissza rám, mintha valóban egy szeszélyes kisgyerek lennék.

– Ez így van. Most pedig szállj le a motorról! A fuvarod... – újra ránézett a telefonjára – ...egy perc múlva itt lesz. Gyerünk!

Fújtatva csúsztam le a motorról, aztán lehúzkodtam a miniruhámat, hogy legalább a puncim egy részét takarja.

– Semmi szükségem a fuvarotokra, tudok magamnak szerezni! Köszí a kibaszott semmit!

Kék szemű megforgatta a... hmm... kék szemét, és felbőgötte a motorját.

– Okos döntéseket hozz, Madison Kate Danvers! – Ezzel elhajtott. Vissza oda, ahonnan jöttünk, Nyugat-Shadow Grove felé.

– Nekem ez nem tetszik – mondta Zöld szemű Szürke szeműnek.

A jóképű barna hajú csak megvonta a vállát, ám az arc kifejezése elárulta, hogy egyetért.

– Azt mondta, valaki majd felszedi. Én hiszek neki. Gyerünk, haver! Biztos van valami szarság!

Zöld szemű csak felmordult, aztán sajnálkozó pillantást vetett rám.

– Sajnálom, hercegnő! Juss haza egyben, oké?

Szúrósan néztem rá, de nem mondtam semmit. Összefontam a karomat a mellem előtt, miközben ezek ketten is a bunkó barátjuk után mentek.

– Bassza meg a fuvarjuk! – motyogtam az orrom alá, amint egyedül maradtam. – Tökéletesen jól haza tudok menni én is Uberrel.

Áhh! Csakhogy Bree táskájában volt a telefonom.

De nem pánikoltam sokáig azon, hogyan jutok haza, mivel mintegy végszóra megérkezett a „fuvarom”. Viláldzó fényestül, szirénástul, mindenestül.

– Helló! Gondolom, maga a fuvar, aki hazavisz – vettem fel a rendőrbiztosnak, aki kiszállt a kocsiból. Nem tudtam, mire számítsak, amikor Kék szemű azt mondta, elintézte, de erre biztosan nem.

A rendőr partnere is kiszállt a járműből, és mindketten zavarba ejtő óvatossággal indultak meg felém.

– Kisasszony, ön most a Nevető Bohóc vidámparkból jött el? – kérdezte az első rendőr, én pedig összehúztam a szemöldökömet.

– Öhm, igen. Azt hittem... – Elhallgattam. Ha azt mondtam volna, hogy azt hittem, egy névtelen, gyönyörű férfi küldte őket, aki megmentett egy könyörtelen bandatagtól, az olyan... hülyén hangzott volna.

– Hölgyem, most velünk kell jönnie! – jelentette ki a rendőr, én pedig bólintottam. – De először át kell néznünk a zsebeit, rendben?

Összezavarodva bólintottam. Eddig még soha nem volt így dolgom a rendőrséggel, úgyhogy nem tudtam, hogy ez az általános procedúra részét képezte-e. Nagyjá-

ból nyolcvan százalékig biztosra vettem, hogy nem mo-
tozhattak meg valós indok nélkül, de túlságosan is sok-
kos állapotban voltam a tiltakozáshoz.

Felemeltem a karomat, hogy a másik rendőr hozzáfér-
hessen a zsebeimhez. Vagyis... Zöld szemű pulcsijának
zsebeihez, mivel a miniruhámban egy doboz tic tacot
nem tudtam volna elrejteni, annyira feszes volt. A keze
tovább időzött rajtam a kelleténél, és az első rendőr sze-
mének mohó csillogásától kellemetlen érzés fogott el.

– Kisasszony, ez micsoda? – kérdezte a második ren-
dő, a fogdosós. Egy feliratos kulcstartón lógó kulcsot
mutatott fel.

Megráztam a fejemet.

– Fogalmam sincs. Bocsánat, ez nem az én pulcsim.

Mindkét rendőr gyanakvón méregetett, a kulcsot tartó
tiszt pedig a kulcstartóra irányította az elemlámpáját, az-
tán ridegen felnevetett.

– Nahát, odanézenek! – dörmögte, miközben moso-
lyogva átnyújtotta azt a kollégájának. – Úgy tűnik, meg-
van, hogyan jutottak be a vidámparkba! Ez a Nevető
Bohóc mesterkulcsa!

Kiszaladt a vér az arcomból, a gyomromat pedig előn-
tötte a félelem.

– Az nem az enyém! – hadartam. – Mint mondtam, ez
nem az én pulóverem!

Az első rendőr önelégülten elvigyorodott.

– Persze hogy nem! Gondolom, egy nevet sem tud
mondani, mielőtt letartóztatnánk.

Tátott szájjal bámultam rá.

– Letartóztat... *Micsoda?* Nem, ez nem az én kulcsom! Nem csináltam semmit! – Most már rendesen pánikoltam, de a rendőröket nem hatotta meg.

– Kisasszony, csak mondja meg a nevét – tanácsolta a második rendőr. Unottnak hangzott még akkor is, amikor éppen lekasztotta a bilincset az övéről, és a csuklóm köré rakta.

A sokktól lezsibbadtam.

– M-Madison Kate – mondtam rekedten. – Madison Kate Danvers.

Az egyik zsaru ledermedt, míg a másik furcsán, ijeszítően elmosolyodott. Arra tippeltem, hogy a vezetéknevemből áradó hatalom miatt. Egyáltalán nem számítottam arra, amit ezután mondtak.

– Az nem igazán lehet – mondta az első zsaru –, mivel Madison Kate Danverst épp most ölték meg a Nevető Bohócban.